

«R.I.P.» από το Θέατρο Δέντρο και So7

Κείμενο: Δημήτρης Κουρούμπαλης
Σκηνοθεσία: Δημήτρης Κουρούμπαλης,
Φρόσω Κόρρου,
Κατερίνα Λούρα
Χορογραφίες:
Επιμέλεια κίνησης:
Φρόσω Κόρρου
Μουσική: Lost Bodies
Παίζουν: Κατερίνα Λούρα, Δημήτρης Κουρούμπαλης,
Μάρκος Ιούλιος
Δρουσιώτης

«Romeo. Ioulietta. Panta.», «R.I.P.». Όπως γράφει στους τοίχους του σχολείου που εργάζομαι. Στους τοίχους όλων των σχολείων. Σε πολλούς τοίχους, δέντρα, παγκάκια. Τα αρχικά διαφέρουν. Το «panta» ή το «for ever» έχουν τον χαρακτήρα του ξορκιού. Πόσο κράτησε το «panta» του κάθε ζευγαριού; Μα για πάντα, επειδή οι ιστορίες της αγάπης αυτονομούνται από την πραγματικότητα των προσωρινών πρωταγωνιστών και μένουν να αιωρούνται ως κοινή ανάμνηση, όταν τίποτα άλλο κοινό δεν υπάρχει. Ετούτη η ιστορία έμεινε να αιωρείται για... panta. Μόνο αυτό το θεατρικό φθινόπωρο δύο ζευγάρια δοκιμάζουν πάνω τους τις μορφές των R. και I., στον ΘΟΚ

και στο Θέατρο Δέντρο. Στο τελευταίο δοκιμάζουν και το κείμενο στη γλώσσα της εποχής μας. Δεν πρόκειται για διασκευή ή απόδοση. Πρόκειται για απόηχο. Ο απόηχος αυτός σμίγει με τους ήχους από τον χρόνο και τον χώρο του σήμερα και του εδώ. Οι δύο πρωταγωνιστές και συν-σκηνοθέτες (μαζί με τη Φρόσω Κόρρου), η Κατερίνα Λούρα και ο Δημήτρης Κουρούμπαλης, ανοίγουν τις γυάλινες πόρτες και τις κλείνουν αμέσως. Όμως το άσχημο, το άγνοο, το απογοητευτικό, το βίαιο θα μείνουν απ' έξω μόνο όταν αυτοί θα καταφέρουν να χτίσουν το δικό τους «μαζί». Το κείμενο του Δημήτρη Κουρούμπαλη στήνει πρώτα τους δύο ήρωες με το πρόσωπο προς την έξω πραγματικότητα, μετά σιγά σιγά τους γυρίζει τον έναν προς τον άλλο, πρόσωπο με πρόσωπο. Οι δύο ηθοποιοί έχουν δομήσει τη σχέση των ηρώων τους, έχουν στερεώσει υποκριτικά την κάθε φάση αυτής της σχέσης με τον τρόπο ομιλίας, την κίνηση, το βλέμμα, έχουν συντονιστεί στο πέρασμα από τη φάση του μη έρωτα προς τη φάση του έρωτα. Το

κείμενο σε κανένα σημείο δεν προκαλεί αρνητική αντίδραση, αυτό το λέω μετά από εμπειρίες αρκετών DIY κειμένων. Είχε χιούμορ, είχε ευαισθησία και είχε ισορροπία μεταξύ των δύο. Αυτό είναι, κατ'εμένα, το σημαντικότερο. Γι' αυτό ευδοκίμησε και η δεύτερη συνεργασία του Δημήτρη Κουρούμπαλη και της Κατερίνας Λούρα, σ' αυτό το υποκριτικό σύνολο υπάρχει ισορροπία εν κινήσει. Πολύ ωραίος ο χορός τους (κίνηση Φρόσω Κόρρου). Η διακριτική παρουσία του Μάρκου Ιούλιου Δρουσιώτη κάνει τους άλλους δύο να είναι πιο μαζί.

«MACBETH» BY WILLIAM SHAKESPEARE. NATIONAL THEATRE LIVE

Έχετε πάει στο «Ριάλτο» να δείτε τις ζωντανές αναμεταδόσεις των παραγωγών του National Theatre; Το έκανα μόνο μια φορά και δεν μπορώ να καταλάβω γιατί. Λυπάμαι για όσα έχω χάσει, αλλά δυστυχώς δεν μπορώ να υποσχεθώ στον εαυτό μου ότι δεν θα χάσω άλλα. Το «Ριάλτο» δεν είναι ακόμα

μια αίθουσα πολλαπλής χρήσης, όπως έχουν καταντήσει μερικοί άλλοι χώροι στον τόπο μας. Είναι ένα πραγματικό πολιτιστικό venue, τις επιλογές του οποίου εμπιστεύεσαι. Αυτό αφορά και τις εισαγόμενες μουσικές και θεατρικές παραγωγές και τις συμμετοχές στα διεθνή projects των ζωντανών αναμεταδόσεων των σπουδαίων παραγωγών θεάτρου, όπερας, μπαλέτου.

Η παράσταση του «Macbeth», σκηνοθετημένη από τους Rob Ashford και Kenneth Branagh, με πρωταγωνιστές τον Kenneth Branagh, την Alex Kingston και πολλούς καταπληκτικούς άλλους, όντως πρόσφερε απολαύσεις. Η κυρίως απόλαυση ήταν το άκουσμα του κειμένου. Ο

λόγος κάλπαζε σαν κοπάδι άγριων αλόγων και ο κάθε ηθοποιός ριχνόταν και άρπαζε και τιθάρσυνε το κείμενο του δικού του ρόλου. Το να ακούς σαιξπηρικό κείμενο, να το διαβάσεις σε αγγλικούς υπότιτλους, να καταλήγεις σε απόγνωση σε ελληνικούς υπότιτλους και να λυπάσαι για όποιο στιγμιότυπο χάνουν τα απασχολημένα με το τρελό διάβασμα μάτια σου, ήταν ωραίο. Εντυπωσιακή ήταν η οργάνωση της δράσης στον χώρο εκκλησίας στο Manchester, στο πλαίσιο του Διεθνούς Φεστιβάλ του οποίου έγινε η παραγωγή. Ο άκρος συμβατικός χώρος έβαζε σε αναγκαία θεατρικά εισαγωγικά την κινηματογραφική σκηνοθεσία των μαχών. Χειμαρώδης ροή και τέλεια οργάνωση ήταν τα χαρακτηριστικά της παραγωγής. Θυμάμαι την προπέρσινη παραγωγή του «Μάκβεθ» από το Εθνικό Θέατρο, πιο αόριστη φορμαλιστικά και λιγότερο ορμητική. Σε λίγες μέρες άλλος «Μάκβεθ» θα φιλοξενηθεί στον Χώρο του Θεάτρου Δέντρο. Θα χωρέσει άραγε εκεί μέσα; Είμαι περίεργη.

Νόνα Μολέσκη

nona.moleski
 @phileleftheros.com

